

„moisniko ette tahhan astuda; siis pan-
nen ma ommad parajad riided selga; ja
„nūud tahhan ma Jummala ette astuda,
„kes surema auusse wåårt on, kui Peik mois-
nikkud: se olleks siis üks rummal ja nure-
„jato aksi, kui ma ka ihho polest ennast
„seks ei walmistaks.“ — Nūud wöttis ta
surust omma perrega, ja siis kogus ta neid
Peik kofko palwed teggema. Ta langes
pölveli, ja tänas lausa healega, ommast
südamest, Jummalat, Peige nende heategge-
miste eest, mis ta minnewal näädalal tem-
ma rohkest heldussest olli wastewötnud.
Se jures ei läinud temmale palve-rama-
tud eggia Katelismust eggia lausoramatud
tarvis, sest ta olli keigel näädalal targas-
te tähhele pannud Peik need ükslased heateg-
gemissed ja kaitsmisseid, mis läbbi Jum-
mal tedda olli önnistanud, ja need juttus-
tas ta Peik palves üles, kütis se eest Jum-
malat, ja pallus tedda südamega, et ta
isse

isse omma pühha Waimo läbbi tedda öp-
petaks, need heateggemissed viete moista
ja omma kasvuks tähhele pañna. — Pär-
rast sedda istus ta mahha, ja lugges ehe
laul'is ramatust üht faunist waimolikko
laulo, ja kui se olli lööpetatud, siis lug-
ges ta ehe jutlust jutlusse ramatust, ehe fa-
üht pari peatüiki ue testamenti ramatust,
ja wimaks jälle üht waimolikko laulo. Kui
se olli tehtud, siis ei heitnud ta ennast milt-
te pampaiste kätte ehe ahjo peale magga-
ma, nenda kai se monne tolwase rahva
viis on meie maal, waid ta hakkas omma
tallrahvaga seülle juttustama, mis nec-
mad ihheskous oolid luggenud ja suulinud:
ta küssis neilt, mis igauks olli meles pid-
danud, ia mis igauks übhe ehe teise hea-
maeniusse jures olli mõttelnud, ja an-
dis nendele jälle temma mõtted teada: ja
nenda siis se hõnumiko, ilma tähhele-pa-
nemigita nende Fätemahelt magusul wi-